

Paulus skrev romerbrevet omkring 40 år efter Jesus død. Er det ikke helt vildt at han i teksten vi hørte har så stærk en ide om hvad næstekærlighed skal være?

Næstekærligheden skal være ægte, mennesker skal være hengivne overfor hinanden. De skal være gæstfrie. Den næstekærlige skal velsigne forfølgere, ja tænke godt om alle. Man skal ikke være misundelig men glæde sig med folk som er glade og have medfølelse med folk, som græder. Man skal ikke stræbe efter at være i højere luftlag, der hvor mennesker bestemmer og ser ned på andre men holde sig på det lave, hvor andre mennesker er. De kristne skal holde sammen i enighed.

En så pacifistisk og godtroende tilgang til livet har ikke været let i oldtiden. I oldtiden var man i høj grad det, man viste sig som. OG det var jo en ret farlig og fattig verden at leve i for de fleste.

En så god tilgang til livet er heller ikke let i dag, men forskellen er at Paulus tale indeholder de idealer den kristne verden i nutiden har for et godt menneske. Vi har fået dem fra kristendommen og oplysningstiden. Så vi ved godt hvad der ville være godt at gøre og tænke. EN uselvsk næstekærlighed, medfølelse, lighed.

Der er bare det ved det at Idealiser som den uselviske kærlighed, det er noget vi ikke bryder os om. Eller vi kan godt dyrke idoler og idealiser som taler om det en tid, men vi bliver meget let skuffede over dem. Hvorfor? Fordi idealer er så godt som umulige at overholde, og den som prædiker idealer og selv lever efter idealerne bliver let et menneske som ikke passer til den her verden. Han er godtroende, naiv, alt for moralsk. Ja eller han viser sig som en hykler.

Tænk på Barack Obama. Han taler endnu bedre end Paulus om nåde, tillid, åbenhed, lighed, frihed. Når vi hører ham tale, siger han alt det, vi drømmer om. At sorte og hvide kan forsones. At nationer og religioner kan blive venner. At vi gør det gode for miljøet, at vi deler ansvar for hinanden med sygesikring, at vi kan skabe en bedre verden. At vi ikke skal lade frygten få os til at tro på den stærke mand og de lette løsninger. Mange af os får skælvende hjerter, når han taler. Han taler bedre end den bedste præst eller det største idol.

Men nu efter 8 år gør vi boet op. Var det så realistisk, alt det Obama fik til at brænde i vore hjerter? Kom der mere fred? Blev kloden mindre forurennet? Kunne han samle Amerika? Svaret er nej.

Som nogle kommentatorer har sagt det, så levede Obamas idealer så langt over amerikanernes dagligdag at han virkede elite-agtigt. Idealerne han havde var tilmed langt fra de beslutninger Obama selv måtte tage om krig, fangers rettigheder, diktatoriske regimer. Det var også ret umuligt at få en nyt sygesikringsystem til at hænge sammen når middelklassen skulle dele deres ret til sygehuse med fattige osv.

Obamas store fordel som ideal er dog stadig, at han virker helt igennem ægte. Han har ikke udnyttet sin position til at vinde noget selv. For havde han haft svage sider, så havde det været let at trække ham ned fra positionen som den mest fantastiske præsident. Men han er fantastisk og ikke alt for moraliserende, derimod humoristisk og fuld af kraft og kærlighed til at forbedre verden. Her i Danmark synes vi stadig, han er vildt dygtig. Ja, han er næsten for ægte og renhjertet til at det er sandt.

Men der er mange i USA som vil have noget andet. Og Trump har noget andet. Han udtrykker hverken ægte næstekærlighed eller gæstfrihed. Han græder ikke med de grædende, tænker ikke på en grøn planet eller holder sig enig med andre. Men han gør noget andet, når han lover forandringer. Han lover konkrete forandringer til dem som er bange, til dem som gerne

vil være deres egen lykkes smed, til dem som sætter friheden over næstekærligheden. Det er ikke specielt de fattige, det er mere de som ikke havde så høje idealer om altid at skulle være så gode og rummelige. De som ikke synes det er deres opgave at skabe en bedre verden for alle.

Det er ikke så sært. For vi mennesker vi magter ikke at være gode. Oprigtig næstekærlighed, hengivenhed overfor andre, agtelse for andre, engagement i andres ve og vel. Gæstfrihed overfor andre, tale godt om nogle, som er efter én. Enighed og det ikke at stræbe efter at være mere end andre. Vi kan være nogenlunde næstekærlige over for vores familie og vore venner. Men bare ved tanken om at lade det omfatte alle så siver vores engagement. Og hvordan skulle vi også kunne tage os af vores eget hvis vi skulle dele det med mange flere. F.eks. gæstfriheden. Når vi er trætte, hvem ringer efter den ensomme nabo, eller børnenes forsømte kammerater.

Vores samfund gør sig umage med at være de ting, som vi ikke magter. Vi har lagt nogle af opgaverne ud. Sådan at godheden kan blive en fritidsinteresse og de sværeste ensomme kan samles op af foreninger og kommuner. Det er virkelig et plus ved vores samfund,

så længe ingen af os gør det til en sovepude at andre besøger de gamle og passer arbejdet.

Paulus og Obama, ja og Jesus, de er nok en rettesnor for det vi gerne vil. De er vore idealer. Men imens må verden nøjes med mindre fra vores side.

Vi bygger måske ikke en mur til Mexico, men vi ønsker ikke og kan ikke dele med millioner af flygtninge. Vi er heller ikke så gode til at se mennesket i muslimen lige så snart de har andre skikke end os. Måske synes vi, klima er vigtigt, men vi kører i bil og spiser godt med kød. Vi vil gerne dele med de fattige, men det skal jo også løbe rundt. Vi synes idoler og magtfulde mennesker er spændende, det er ikke lige så dejligt at færdes i det lave, selv om vi dog også gør det almindelige menneske til en trendy ting.

Hvad skal vi gøre ved det?

Måske skal vi erkende det. Indse vi ikke lever op til Paulus, Obama, Jesus.

For Luther var det vejen til at blive kristen. Til at blive frelst af Gud. Når vi ser i øjnene at vi ikke har en ægte næstekærlighed. Når vi ser hvor meget vi svinger det gode. Så er vi klar til at sige om os selv: Jeg har brug for at blive tilgivet. Jeg har brug for ikke at være så nedtrykt over mig selv og over verden. Jeg har brug for

hjælp og styrke til at tro på at jeg kan gøre det bedre. Jeg har brug for at tro på at den ægte næstekærlighed rent faktisk forvandler verden en smule der hvor den titter frem. Som en lille blomst i vinterjorden eller som en øjeblikks bankende hjerte.

I den kristne kirke har vi Guds nåde. Den Obama i en tale ved en begravelse kaldte The Amazing Grace.

I den salme Amazing Grace af den skotske præst John Newton fra slutningen af 1700 tallet, er salmedigteren kommet til tro på Gud. Han har indset, det var forkert at han var slavehandler og han takker Gud for den overraskende, fantastiske nåde, at han har indset det. Slavehandel var forkert. Han takker for den forbløffende nåde, at han er blevet reddet fra at gøre det onde og i stedet være elsket af Gud. Alt sammen gå grund af Guds nåde.

Vi kan bruge den forbløffende nåde til på en gang ikke at have store forventninger til os selv og andre om at gøre det gode, men SAMTIDIG hver dag have nyt håb om at vi kan gøre det bedre. Fordi Gud elsker os med de svagheder vi har. Når jeg bliver tilgivet og du bliver tilgivet det onde, vi gør og tænker så er det muligt at bygge videre på vores egne ruiner. Obama har klaret helt til sidst at stå op for det, han troede og tror på.

Fortællingen om Jesus som til et bryllup sørger for ny og bedre vin er et Guds tegn på det i Johannesevangeliet. Der hvor vi ikke har mere kærlighedsfest fordi vi mangler kraften til at feste. Fordi der ikke er mere vin. Der kommer Jesus med sin vin. Det er hans nåde, for det symboliserer hans blod. Hans død for vores skyld, hans tilgivelse af os.

amen